N A D Ě J E

Zlomky ze života kladenského farního společenství

VELIKONOCE
2022

Kristus před Pilátem
Jacopo Robusti Tintoretto /1518 - 1594/

Vážení a milí farníci,

sestry a bratři v Kristu,

nejprve dovolte několik poděkování. Za duchovní společenství na prvním místě. Dále i za mnoho praktické pomoci, ať už s opravami budov, finanční podporou farnosti nebo restaurováním betléma v kostele Nanebevzetí Panny Marie. A mohl bych pokračovat celkem dlouho ve výčtu toho, co se podařilo. Jistě toho máme mnoho a mnoho před sebou (zejména v oblasti financování farnosti), ale o tom více v článku z pera ekonomické rady farnosti. K ekonomické (povinné) radě farnosti se podařilo zvolit i členy do „nepovinné“ pastorační rady farnosti. Pastorační rada se sejde po Velikonocích a bude pracovat k šíření Božího království našeho Pána zde na zemi. To vypadá jako nesnadný nebo „příliš vznešený“ úkol, ale přesto jsme k němu všichni povoláni. Někdo právě tím, že je členem pastorační rady farnosti. Možná to budou větší věci, možná jen drobnosti, ale je důležité dělat i malé věci s velkou láskou, jak by řekla Matka Tereza.

Ještě se vrátím k poděkování. Když začala válka na Ukrajině, tak jsme se spojili v modlitbě během mimořádných úterních adorací. Ale víra má být poznat ze skutků:

„K čemu to je, bratři moji, když někdo tvrdí, že má víru, ale neprojevuje se to skutky? Copak ho taková víra zachrání? Co když bratr nebo sestra nebudou mít co jíst anebo co na sebe? Když jim řeknete: „Jděte v pokoji, ať je vám teplo a dobře se najezte,“ ale nedáte jim, co potřebují k životu, k čemu to bude? Právě tak víra bez skutků, víra sama o sobě, je mrtvá.“ Jak 2,14-17

Takže velké díky všem, kteří účinně pomáháte: modlitbou, penězi, organizováním sbírek nebo třeba koncertu (více v článku Lenky Harigelové) a především díky vám, kteří jste nabídli své vlastní domovy uprchlíkům. Staré přísloví říká: „Host do domu, Bůh do domu.“ Přijali jste tedy Krista, ať vám vaši dobrotu hojnou měrou odplatí svým požehnáním zde na zemi a jednou životem věčným v nebi.

Blíží se Velikonoce. Už třetím rokem je slavíme jinak, než jsme byli zvyklí. Nejprve covid, nyní válka. Jistě budeme prožívat jinak Velký pátek a křížovou cestu, když vidíme tolik utrpení kolem sebe. O to více prožijme setkání s Pánem vzkříšeným, abychom mohli v pokojné ra-

dosti svědčit o tom, že smrt, zlo, hřích a ďábel nemají poslední slovo, ale jsou přemoženi Zmrtvýchvstalým, „který svou smrtí smrt přemohl a svým vzkříšením obnovil život.“ (IV. anafora).

Požehnané Velikonoce!

P. Martin

Pôst a jeho význam pre dnešok

Obdobie pred Veľkou nocou sa vo viacerých kresťanských cirkvách volá pôstnym obdobím. Prichádza po takzvanom období fašiangov, ktoré je príznačné rôznymi formami veselia, zábavy a hodovania. Ako sa má pôst prejaviť v reálnom živote veriaceho človeka – kresťana, a má nejaký význam pre dnešok? Takto sa môžu pýtať viacerí ľudia.

Všetko čo v živote robíme, môže mať formálny charakter, alebo neformálny. Aj pôst má byť niečím, čo vychádza osobne z hlbokej túžby po Bohu a jeho spravodlivosti. Skutočný pôst má mať konkrétny cieľ. V Biblii – Božom Slove môžeme spoznať, že zmena zmýšľania – pokánie, je hlavným významom pôstu.

V prorockej knihe Jonáša nachádzame správu o tom, ako prorok na príkaz Boží prichádza do starovekého mesta Ninive a káže jednoduchú prorockú Božiu reč: *„Ešte 40 dní a Ninive bude podvrátené“*. Z rozhodnutia kráľa mesta, ktorý povstal zo svojho trónu, zložil svoje kráľovské rúcho, prikryl sa vrecovinou a sedel v popole prišiel rozkaz, ktorý vyhlasoval pôst pre všetkých ľudí: *„Nech neje nikto nič, človek ani dobytok a nech nepijú vody. Nech sa prikryjú smútočnou vrecovinou a nech volajú k Bohu z celej svojej sily, nech sa odvráti každý od svojej zlej cesty a od násilia, ktoré robia svojimi rukami“*! A Boh videl ich skutky, že sa odvrátili od svojej zlej cesty a zľutoval sa nad nimi (*Jonáš 3;1 – 10*).

Podstatou pôstu je uvedomenie si svojej hriešnosti, ktorá sa prejavuje v živote človeka zlým myslením, správaním, rečou a konaním. Ak vo svojom živote aj veriaci človek nevidí nijakú potrebu zmeny a ani ju nechce, tak v jeho živote ku žiadnej zmene nedôjde. Pôstne obdobie sa tak stáva iba formálnou záležitosťou nejakého cirkevného nariadenia. Kedykoľvek sa človek rozhodne pre zmenu – ako v prípade kráľa a obyvateľov mesta Ninive, tak pôst, ako zriekanie sa niečoho čo mám celkom rád (jedlá, pitie len vody, zármutok namiesto hýrenia), nám na-

pomáha sústrediť sa na Toho, kto nám v tejto zmene chce skutočne pomôcť. Pôst, modlitba s prosbou Boha o milosť, aby sme žili spravodlivo pred Bohom, ale aj pred ľuďmi, má hlboký význam. Je to volanie veriaceho človeka, ktorý pozoruje morálny úpadok národa a rozklad hodnôt ako sú čestnosť, pravdivosť, spravodlivosť a súcit s našimi blížnymi. Pôst znamená vidieť realitu národa, ktorá vyzerá inak, ako ju predstavujú média. V hlbokom zármutku a odriekaní si pôžitkov máme prosiť Stvoriteľa o milosť pre ľudí v našich dedinách, mestách a v národe. Kráľ Ninive mal dostatok morálnej sily a vyhlásil skutočný pôst pre svoje mesto. Koľko starostov, primátorov a ďalších ľudí zodpovedných za chod tejto krajiny by dnes urobilo to isté? Potrebujeme si uvedomiť skutočnosť, že zostávať v hriešnosti znamená koledovať si o Boží trest. Nájdu sa aj v dnešných dňoch ľudia – ako prorok bol Jonáš, ktorý aj v našom národe, v mestách a dedinách vynesú Božiu reč? Niekto sa z toho môže skutočne z chuti zasmiať. Ľudia ktorí nepoznajú Boha a vedenie Ducha Svätého sa z toho skutočne smiať budú. Otázka je: „*Dokedy"?* Ak si veriaci človek, kresťan, ktorý sa učí od svojho učiteľa, Pána Ježiša – Krista a miluje jeho Slovo, oddeľuj sa od každého spôsobu života ľudí, ktorí nechcú žiť podľa Božích príkazov a prekrúcajú Božie Slovo. Aj kresťanstvo sa dá žiť veľmi pohodlne a formálne. Prosme za spásu života ľudí v tomto národe v pôste, v modlitbe a pokání. Nech sa odvráti každý od svojich zlých ciest, od prevrátených myšlienok, od klamstiev a podvodov, od nezákonnosti svojich skutkov a uctieva Spasiteľa, Pána Ježiša Krista, ktorý jediný prišiel zachrániť človeka žijúceho v jeho hriešnosti a prevrátenosti.

Ak kresťanom skutočne o niečo ide, tak sa budú postiť nielen v pôstnom období, ale vždy, keď sa vynorí potreba, ktorú sami nie sme schopní ako ľudia vyriešiť. Náš Boh – Stvoriteľ vidí postoj v našom srdci a on sa rozhodne konať. Takto to urobil aj v starovekom meste Ninive. Výsledok pôstu bol očividný. Zľutoval sa nad ľuďmi mesta a neučinil podľa svojho pôvodného zámeru.

Anna Chebenová

Služba seniorom

Nie tak dávno som dostala od bývalej kolegyne ponuku pracovať v za-

riadení pre seniorov. Pár dní som zvažovala vziať – nevziať. Bola to dilema, ale hovorím si pôjdem sa tam pozrieť a uvidím. Dohodla som si schôdzku so staničnou sestrou a vydala som sa na Bielu Horu v Prahe.

Domov seniorov som nemusela dlho hľadať. Očarilo ma prostredie, kde sa nachádza, blízko kláštora benediktínok, kde niektoré cursillistky zažívali svoje prvé cusillo. Najskôr som zašla do kláštora pozdraviť Pannu Máriu a pomaly kráčala smerom k domovu seniorov Hviezda. Krásny areál, moderná budova pre ubytovanie seniorov zasadená v úžasnom parku, s jazierkom a staršia budova svojou architektúrou ma tak oslovili, že som prikývla. Po prehliadke celého zariadenia a informáciách čo ma čaká, som znova zvažovala náročnosť práce a dohodli sme sa že sa ozvem. Prekvapením bolo, že za pár dní prišla SMS so službami...hovorím si, niet cesty späť... skúsim to, ale vedela som, že to bude náročné.

Hoci sú tam rôzne vekové kategórie: zachovalí ,ale aj životom ubití, deťmi odložení dedovia a babičky. Niekedy smutný pohľad na to, že jedna matka s otcom vychová niekoľko detí a odmena „domov seniorov“...bez toho, aby si deti spomenuli na svojich rodičov, návštevou, alebo počas sviatkov....žiadna vďačnosť, ale niekedy plač, smútok, opustenosť, spomienky ...ľudská bieda na nich dolieha a ich život sťažuje. Prvé služby, spoznávanie jednotlivcov, hľadanie spôsobu priblížiť sa k ním, aby boli ochotní sa otvoriť, vyžalovať a prijať podanú ruku. To všetko si vyžaduje hodne lásky, trpezlivosti, vytrvalosti a nevzdať sa...modlitba zohráva dôležitú úlohu, vyprosovať jednak silu pre túto náročnú prácu a pre klientov pokoj, milosti a nádej, že nežijeme pre časný svet, ale máme pripravené miesto v nebeskom kráľovstve. Je tam hodne ľudí, ktorí o Bohu moc nevedia, ktorí sa sním ani nechcú stretnúť. Na druhej strane sú medzi nimi aj babičky, ktoré sa dennodenne modlia za obyvateľov, zamestnancov a celý svet.

Mám radosť, že môžem rozdávať lásku, úsmevy a dávať nádej, že nie sú sami, že sme tam pre nich, že máme otvorené oči, srdce pre ich potreby, pre spríjemnenie ich života, že im môžeme pomôcť...niekedy stačí slovo, niekedy podaná ruka....no neraz aj odmietnutie, pesimizmus....beznádej, apatia....vtedy

hľadám silu v modlitbe, často si aj na svätých omšiach na nich spomeniem. Na poslednej obnove v Slanom ma zaujala téma „Božie otcovstvo – synovstvo Božích detí“, kde otec Jaroslav priblížil Ježišovo poslanie, poznať OTCA...cez písmo sväté...BOH je základ všetkého posolstva, autorita z ktorej čerpáme, ktorá nás napĺňa, ktorá je v nás, pokiaľ mu otvoríme svoje srdcia. Na pozemskej púti máme svojho otca, ktorý môže svojím príkladom a životom s vierou priblížiť túto autoritu, hoci v dnešnej dobe je úloha otca hodne podceňovaná a znevažovaná. To je vidieť aj na tých starčekoch, ktorí neraz zaprú, že majú deti...že sú sami...je ťažko, reagovať na tieto slová, keď opak je pravdou...keď ich srdce smúti, spomienky na minulosť rodinného krbu sa rozplynuli. Každý nosíme v sebe obraz Boha, ktorý sa môže prejaviť láskou, radosťou, že sme Božie deti, dobrým slovom, skutkom milosrdenstva, hlásaním evanjelia...to bola aj jedna z úloh, ktorá odznela na obnove...Kniha JONÁŠ...poslaný do Ninive ohlasovať Božie slovo...najprv zlyhal, vyhodený do mora … tri dni v útrobách veľryby...znova poslaný do Ninive a malo to svoj prínos....čo je naším poslaním??? krstom, birmovaním sme aj my dostali to poslanie ohlasovať. Práve pri týchto senioroch si uvedomujem, že slovo útechy, záujem o ich potreby, ochota dať im kus lásky, venovať svoj čas, vypočuť ich, mať zlatú trpezlivosť....v dnešnej dobe sa to moc nenosí....ale predsa sú dni, kedy aj tí, ktorí boli neprístupní, uzavretí do seba, povedia...“ste jedna z mála, ktorú rada vidím“....to je krásna odmena, to je dar, ktorý sa nedá zaplatiť.

Máme aj v terminálnom štádiu istú pani, ktorá sa vyjadrila, „kresťania to majú ľahšie“...pýtam sa „ v akom zmysle?“ no viete...hovorím jej, žijeme v nádeji, na tú má každý nárok....ale ona o Bohu moc nevie... ponúkla som jej podívajte sa niekedy na TV NOE, dá sa vybrať z hudobných programov, relácii, ktoré Vás môžu osloviť, majú programy z prírody, atď. Boli sme s farnosťou Kladno na Strahove...priniesla som jej niekoľko fotiek zo Strahovského kláštora, obrázky Matky Božej, modlitbu a medailónik Panny Márie.... potešila sa, že som na ňu myslela, ale všetko odložila....modlím sa za ňu, veď Pán je milostivý a verím, že niečo podnikne.

Teším sa, že apoštolovať sa dá vša-

de a za každých okolností.

Anna Chebenová

Švermovský kostel, vlastně hnidouský kostel sv. Mikuláše z let 1912-1913 je v mnoha ohledech mimořádným dílem varnsdorfského architekta a stavitele Antona Moellera. Z hlediska dějin české architektury tvoří pozoruhodnou spojnici mezi pseudoslohovými kostely a secesními chrámy na jedné straně a moderními sakrálními stavbami na straně druhé. Ve středních Čechách představuje zcela ojedinělou památku, ale ani v severočeském pohraničí, proslulém některými sakrálními stavbami z počátku 20. století, nenalezneme stavbu jemu podobnou, v některých detailech se mu blíží snad pouze podstatně menší kostel sv. Josefa v Rybništi u Varnsdorfu, který projektoval týž architekt. Švermovská stavba je i pozoruhodnou technickou památkou: vzhledem k poddolování byly veškeré základy vybetonovány a vyztuženy železnými pruty, v základech byl kostel sešroubován železnými táhly. Železných kleští bylo užito i na parapetech a okenních záklencích. Stavbu realizovala kladenská firma Antonína Procházky; architekt byl s její prací natolik spokojen, že ji prosadil i pro realizaci svého dalšího projektu, kostela sv. Jana Nepomuckého na Lineckém předměstí v Českých Budějovicích (realizace v letech 1914-1915). Dlouhá léta se o architektu švermovské dominanty jen spekulovalo, až před třemi lety objevila Lenka Kolačkovská ve fondech Státního okresního archivu Kladno plány signované Moellerem. Ojedinělost našeho kostela, jeho význam z hlediska proměn české sakrální architektury ve 20. století i autorství pozoruhodného architekta, všechny tyto faktory vedly k tomu, že stavba byla v březnu letošního roku zapsána do Ústředního seznamu kulturních památek ČR.

Miloš Sládek

Synoda

V naší farnosti se scházelo k synodálním otázkám více skupinek. Naše skupinka se sešla celkem 4krát na Arciděkanství. Při prvním setkání jsme si vybrali a odhlasovali otázky, nad kterými jsme se pak zamýšleli.

Zde je výstup z našich setkávání

Otázka č.1 / Na společné cestě – V církvi a ve společnosti jdeme

bok po boku po stejné cestě. Kdo jsou ve vaší místní církvi ti, kdo putují „společně“? Když říkáme „naše církev“, kdo do ní patří? Kdo od nás chce, abychom šli společně? Kdo jsou ti, kdo putují po stejné cestě i mimo církevní obvod? Kteří lidé nebo které skupiny jsou opomíjeny, ať už úmyslně či prakticky? /

Kdo putuje společně? Dělení lidí na „chodí“, či „nechodí „do kostela není dobré. Spíše je vhodné dělení na lidi podle křesťanského chování – projevů lásky. Ovšem odmítání účasti na bohoslužbách pro věřící není dobré.

Zjistili jsme, že se ve farnosti málo známe. Problém je velká farnost, teda větší rozdrobení skupin. Společenství u nás fungují, ale jen o některých víme. Ne všechna společenství se prezentují, či chtějí prezentovat / uzavřenější/.

Obecně – pouze mše nestačí. Je potřeba „vyjít „více i do všedního života - např. poutě s vlastivědným poznáváním, brigády, přednášky, výlety… Léta již probíhající farní zimní dovolená jako příklad života společenství.

Větší prezentace potřeb farního společenství, jednotlivců, a i běžných problémů farnosti.

Větší zájem o lidi v kostele – před mší – pozdravit se, zajímat se o sebe. Nabízet pomoc / i v ohláškách /. Učit se říct si o pomoc. S tím souvisí i „trénování“ křesťanského chování mezi sebou. Pak lze lépe realizovat i mezi nevěřícími.

Věnovat čas druhým lidem a nic neočekávat / forma evangelizace/.

Důležité jsou společenství „přímo na míru“- matky s dětmi, mládež, muži, manželské páry, romské mše….

Potřeba obnovit společenství seniorů. Znát imobilní senioři farnosti – mít na ně kontakt a dávat jim kontakt na nás.

Co s náctiletými dětmi? - „riziková“ skupina. Nutné správné citlivé vedení.

Stručný závěr: Málo se známe. Nutnost větší spolupráce ve věcech běžného života.

Nezapomenout na imobilní důchodce a náctileté děti

Otázka č.6 /Vést dialog v církvi a ve společnosti. Jaký je prostor pro dialog a jak je dialog veden uvnitř

naší místní církve? Jak jsou zpracovávány názorové střety. konflikty, těžkosti? Jak podporujeme spolupráci s okolními diecézemi, s řeholními společenstvími na našem území, s laickými sdruženími a hnutími a mezi nimi? Jaké jsou naše zkušenosti s dialogem, se zapojováním věřících jiných náboženství a s těmi, kdo nevěří? Vede církev dialog s různými společenskými institucemi a učí se od nich, například svět politiky, kultury, občanská společnost, chudí?

Neposuzovat a neodmítat jiné křesťanské církve – spíše se zajímat o fungování jejich společenství a hledat inspiraci / např. Československá církev husitská má kostel jako místo setkávání. U nás jako posvátné místo. Kde se setkávají katolíci? /. Do budoucna perspektiva komunitního centra, či Katolického domu.

Spolupráce s jinými okolními farnostmi, či církvemi. Nabízet společné akce. Nabízet brigádníky k výpomoci.

Otevřít život farnosti široké veřejnosti. Organizace přednášek na veřejných místech / knihovny, kavárny …/ a ne jenom na faře. Prezentace farních akcí, přednášek, besed, poutí … v místních novinách, informačních brožurách / např. Kamelot./. Zjistit u konvertitů, jaké jsou hlavní předsudky vůči katolické církvi a ty se snažit v rámci veřejných přednášek bořit.

Např. Univerzita 3.věku – přednášky teologické - ne jako „nalévána“ bible, či katechizmu, ale prezentace křesťanského života opřeného o učení Ježíše Krista. -viz svědectví.

Nabízet se do škol – v rámci výuky společenských věd – prezentace křesťanství…

Spolupodílení se na veřejných akcích ve městě, aby se potíral ve společnosti zažitý model – My a Oni. / věřící a nevěřící/

Před mší a agapé na zahradě – cedulky před místem konání - s pozváním pro všechny. Otevřít kostel pro všechny.

Jsme tu hlavně pro druhé – ty co v kostele nejsou. / Ježíš přišel léčit nemocné !!/

Neposuzovat!!!

Volat hlásící se k římsko – katolické církvi plakátovou formou.

Využití kontaktů věřících ve veřejném životě / politika, media, školství, firmy…/ k prezentaci křesťanského života ve společnosti. Nenásilná

evangelizace příkladem a láskou.

Zintenzivnění modliteb za druhé – ty co nepatří do církevního společenství.

Stručný závěr: otevřít farní společenství širší veřejnosti

Ivica Přibylová

Svědectví – příběh - k synodě

2 ženy, obě ve věku mezi 65–70 lety navštěvují univerzitu 3. věku. Vybraly si z předmětů i teologii. Důvod? Zájem o křesťanství. U jedné tento zájem vyvolala konverze její dcery. Prezentuje sice, že je jí to jedno, ale opakovaně o tom ráda mluví a byla i na biřmování své dcery. Nemá ovšem odvahu? Či se stydí přiznat si, že ji to zajímá? Proto se rozhodla vybrat si teologii. Dle jejich slov, aby se obeznámila s tím, v co její dcera věří.

U druhé tento zájem vyvolala smrt manžela, který dlouho trpěl a během utrpení uvěřil v Boha. Děkovala, když v den Vzpomínky na všechny věrné zesnulé byla pozvána na mši. Řekla, že má pocit, že pro manžela i pro sebe udělala mnohem více, než když byla vyčistit a ozdobit hrob.

Obě ovšem jsou z přednášek zklamané. Přednášky probíhají jako čtení z papíru. Jedna to sdělí věřící kamarádce, druhá chce být slušná a neranit, a tak o tom mlčí. Kolik dalších hledajících na přednášce bylo?

Bůh se stará skrze nás

Moc ráda bych se s Vámi podělila o jednu krásnou zkušenost, která se mi stala již před více než 30 lety, ale ta vzpomínka mě provází celý zbytek života a jsem za ní velmi vděčná. Stalo se mi to těsně po sametové revoluci v roce 1990. Tehdy jsem se jako studentka dostala na stáž do Wisconsinu v USA. Odjela jsem tam sama, moje angličtina nebyla nejlepší. Neexistoval internet, na kterém by si člověk zjistil dopravní spojení nebo předem zajistil ubytování. Neexistovaly mobilní telefony, ze kterého by bylo možné poslat směs svým blízkým, že šťastně dojel nebo kdy se vrátí. A právě daleko od domova a blízkých bez možnosti se s nimi spojit může člověk nejhlouběji zažít, co to znamená, že nás má Bůh rád a že se o nás stará. Zažila jsem to tehdy mnohokrát, vlastně při každé složitější situaci. Vždycky to vypadalo jako „náhody," ale já věděla, že to náhody nejsou. Poslední a nejsilnější zá-

žitek z té cesty si už na náhodu ani nehrál.

Po třech měsících jsem se konečně vracela domů. Tři dny před odletem jsem dorazila do New Yorku. Neměla jsem dost peněz na ubytování v hotelu, booking.com ještě neexistoval, ale měla jsem otevřenou jízdenku na autobus na 3 dny, a tak jsem plánovala, že noc vždy strávím v dálkovém autobuse např. cestou do Washingtonu nebo Philadelphie, a další noc zase zpět. Před noční cestou mě čekal jeden den mezi mrakodrapy v New Yorku, na který jsem se docela těšila. Nejdřív jsem ale chtěla najít poštu, abych poslala domů telegram, že jsem v pořádku, a kterým letadlem se vrátím. Po chvíli hledání pošty jsem si ale všimla, že po New Yorku nechodím sama, že mám v patách stín. Vždy, když jsem se zastavila, zastavil se také. Díval se někam jinam. Chodila jsem křížem krážem ulicemi, ale stínu jsem se nedokázala zbavit. Utíkat s těžkým baťohem na zádech nešlo. A tak jsem chodila s tím stínem, držela se míst, kde bylo hodně lidí a věřila jsem celým srdcem, že jsem pod Boží ochranou. Rozhlédla jsem se po ulici, koho bych se mohla zeptat na cestu na poštu. Zrovna mě míjel rychlým krokem menší, trochu schýlený, starý, asi osmdesátiletý, pán. Osmělila jsem se: „Dobrý den, neporadil byste mi, prosím, kde je tady nejbližší pošta?“ Starý pán, kterého jsem vytrhla z jeho myšlenek, se na mě mile usmál, poradil cestu k nedaleké poště a zase pospíchal rychlými kroky dál. A já se vydala, jak mi poradil, opět následovaná svým stínem. Když už mi zbývalo k poště jen pár desítek metrů, uslyšela jsem, že za mnou někdo běží. Otočím se, a on to ten osmdesátiletý dědeček. Udýchaně mi povídá, že si vzpomněl, že má vlastně taky cestu na poštu a že můžeme jít spolu. Pak se ukázalo, že vlastně poštu vůbec nehledám, protože telegram se v Americe posílá z telegrafního úřadu, a nikoliv z pošty (kdybych už tehdy přečetla Samoanovu Lidskou komedii, věděla bych to). A pak se ještě ukázalo, že dědeček mluví česky, protože v Praze za první republiky studoval, že je to ukrajinský spisovatel Oleg Haschenko a v Americe žije se svou ženou v emigraci. Vyptával se na různá místa v Praze, která měl rád. Pozval mě k nim domů, do velmi skromného domova v Bronxu. Strávili jsme spolu krásné tři dny, na které nikdy nezapomenu. Ukázal mi řadu hezkých míst v New Yorku,

vyprávěl mi o Ukrajině a jejich národu, který miloval. Oba stařící vzpomínali na svůj domov nad mapou a já je ráda poslouchala. Dozvěděla jsem se tehdy poprvé o hrůzách hladomoru, který Ukrajina zažila za Stalina. Na jedné procházce jsem se stařečka zeptala, jestli tehdy měl opravdu cestu na poštu. Na to mi odpověděl: „Neměl, chtěl jsem jít dál, ale když jsem zašel za roh ulice, řekl mi Pán Ježíš, že za tím děvčetem musím běžet, že je to nutné. A byl tak neodbytný, že jsem běžet musel."

Ještě teď mám v očích slzy vděčnosti. Vděčnosti, že se o každého z nás Bůh tak stará, dokonce i o bezvýznamné zatoulané děvče mezi miliony lidí v obrovském velkoměstě. Vděčnosti, že existují dobří lidé, kteří slyší Jeho hlas a dokáží na Jeho slovo i v osmdesáti letech běžet jako mladík. Stínu jsem se tehdy se stařečkem zbavila.

Kéž bychom dokázali zbavit stínů ukrajinské rodiny, které k nám přišly s důvěrou v naši pomoc. Letos to byla pro mnoho lidí nejtěžší postní doba, jakou jsme doposud zažili. Ale je to velký dar, že můžeme bojovat proti zlu láskou a porozuměním, protože to je jediný způsob, jak je možné zlo porazit. Láska a přátelství, to bude to nejcennější, co si zpět na Ukrajinu po válce odvezou. Ty budou ve válkou zmučené zemi nejvíce chybět. Velké díky všem, kdo se starají, pomáhají a podobně jako stařeček Oleg slyší Jeho hlas.

Alice Hospodková

Hudba (nejen) ve farním kostele

Není to tak dávno, co jsme se nemohli scházet v našich chrámech a bohoslužby, stejně jako naši hudbu, bylo možné sledovat jen prostřednictvím on-line přenosů na Facebooku, nebo později se jich účastnit na náměstí před farním kostelem. Jsem rád, že tyhle doby už minuly, a můžeme se v našich kostelích setkávat osobně. Snad jen, že tentokrát pro vás nemáme žádné nové „veselé historky z natáčení", což je nakonec jen dobře. Rád bych poděkoval našim varhanicím – Blance, Aničce, Barče, Klárce a Jindře za to, že činí naše bohoslužby krásnějšími. A není to samo sebou a není to ani o tom jenom přijít do kostela a oproti ostatním věřícím jenom navíc vyšlapat ty schody na kůr a sednout si za hrací pult varhan. Služba varhaníka je náročná – na čas, na přípravu, na soustředění, na pohotovost řešit nenadálé situace, které se stanou třeba

u oltáře, stejně jako řešit vlastní omyly a chyby i nečekané „zlomyslnosti“, které občas nachystá sám královský nástroj. Nemluvě o znalostech nástroje, hudby, liturgie a o stovkách a stovkách hodin studia a cvičení… Zajištění hudby pro téměř každou mši v kladenských kostelích není samozřejmostí a své by o tom mohli vyprávět ve farnostech, kde svého varhaníka nemají. Proto buďme našim děvčatům vděčni.

Rád bych napsal a připomněl, co všechno pro vás v kostele Nanebevzetí Panny Marie v rámci hudebního doprovodu liturgie chystáme. Kromě obligátních kancionálovek a Břízova ordinária, které většinou znějí během týdne, pravidelně spolu s Lenkou připravujeme na první neděli v měsíci barokní hudbu a k tomu doprovod lidového zpěvu ze zpěvníku Mešní zpěvy, mši pak obvykle zakončíme latinskou mariánskou antifonou podle liturgické doby. Třetí nedělní mše v měsíci bývá bez varhan, protože hudbu zajišťuje Renča s dětskou scholou. O zbylé dvě neděle v měsíci se o varhany dělíme s Blankou a na programu bývá kancionálová klasika. Zpěvník, který aktuálně používáme, je na číselníku označen žlutou nebo červenou tečkou – barva odpovídá barvě jeho obalu. Kromě Břízova ordinária hrajeme ještě Ebenovo, při slavnostnějších příležitostech někdy zazní i chorální De angelis. Během latinských mší, které bývají 1. sobotu v měsíci, zpravidla zpíváme ordinária De Angelis nebo Missu mundi. Program je bez záruky a nelze jej dodržet během letních prázdnin, ale během zbývajících deseti měsíců v roce se jej snažíme ctít :-)

Velikonoční program připravujeme s chrámovou scholou v novém složení, to znamená s externími posilami a pod vedením Lenky. Program bude laděn barokně, ale chybět nebude ani gregoriánský chorál či věci novější.

Aktuálně žádný koncert nechystáme (nejbližší vystoupení plánujeme se souborem Gemini musicales během Noci kostelů u sv. Jána), ale rád bych připomněl benefiční koncert pro Ukrajinu, který proběhl o 4. neděli postní a jehož duší a hlavní organizátorkou byla Lenka, kterou jsem požádal, aby o výzvách, jež jsme museli překonat, i o všem, co nám tahle nevšední akce dala a přinesla, napsala samostatný článek. A věřte nebo ne, bylo to nejen o hudbě a pořádné porci adrenalinu, ale také

o zázracích a o setkání s báječnými lidmi. Rád bych rovněž poděkoval všem, kteří na koncert přišli a svým vstupným přispěli na dobrou věc. Do košíčku se vybralo 11 000 Kč, které prostřednictvím Otce Volodymyra ze spolupořádající církve řeckokatolické putovaly na pomoc lidem postiženým válkou na Ukrajině.

Pavel Marek, regenschori

Milí farníci,

jistě jste si povšimli (a píše o tom ve svém článku i regenschori Pavel Marek), že se během některých mší svatých, které jsou slaveny v našich kostelích, objevuje více nebo méně různých částí, které se zpívají v latinském jazyce. Na první soboty v měsíci bývá ranní mše svatá v latině dokonce celá.

Nejedná se o nějaké kulturní nebo historizující libůstky našich hudebníků nebo moje jako celebranta těchto liturgií. Jde jednoduše o to, abychom plnili to, co nařizuje II. vatikánský koncil ve své konstituci o posvátné liturgii Sacrosanctum concilium:

"Článek 36 § 1 Užívání latinského jazyka ať je zachováno v latinských obřadech; místní právo v té věci zůstává nedotčeno. (...)

Článek 54 Národnímu jazyku se může poskytnout přiměřený prostor ve mších za účasti lidu, zvláště ve čteních a v „přímluvách“, a podle místních poměrů také v částech týkajících se lidu, ve smyslu článku 36 této konstituce.

Je však třeba dbát na to, aby věřící dovedli spolu recitovat nebo zpívat také latinsky části mešního řádu, které jim přísluší."

Národnímu jazyku bylo za posledních 60 let v liturgii poskytnuto místo velmi bohatě. Byla by ovšem nejen velká škoda, ale vlastně i chyba, kdybychom se my, římští katolíci latinského obřadu, úplně zbavili dědictví latinského jazyka v liturgii. Katolíci východních obřadů kromě liturgií ve svém národním jazyku "automaticky" slaví ve staroslověnštině, řečtině, aramejštině... Jazyk, i když není mateřský, ale liturgický a je třeba se jej učit, se stává poutem jednoty s minulými generacemi věřících, tak i poutem jednoty se všemi, kteří patří spolu s námi do stejné "církevní rodiny".

Latiny se není třeba bát – určitá dvojjazyčnost, a to i v církevním, "kostelním" prostředí je velkým

obohacením. V kostelích se objeví obrázky se sv. Pavlem, kde naleznete text modlitby Páně v latině. Kdo více listujete kancionálem, tak jste objevili, že jsou tam části mše svaté v česko-latinském znění. Není to mnoho slov či vět a v dnešní době, kdy se už malé děti učí cizí jazyky, by pro nás neměl být problém zapamatovat si pár odpovědí či modlitbu Otče náš v latině, když vše dobře známe v mateřském jazyce.

Zkusme tedy naplnit jeden ze závěrů posledního koncilu.

Omnia ad maiorem Dei gloriam!

P. Martin

Před několika lety bych řekl: je dobře, že neznám válku... Bohužel nyní lidé mé země vědí, co je to válka. Většina Ukrajinců ji na vlastní oči neviděla, ale dobře si uvědomují, že se skrývá někde poblíž.

Teď jsem od lidí, viděných na internetu a v televizi, slyšel dost na to, abych řekl, že lidské válčení je ošklivý fenomén. A hrdinské činy a výchova síly ducha ve válce jsou prostě nutností k přežití v drsných vojenských podmínkách. A nejsem mezi svými přáteli sám!

Nyní jsem s pomocí Boží v České republice. Ano, studuji ve škole.

Děkuji Bohu, že se postaral o mou rodinu.

Vadim Havrylov

Milí farníci,

od začátku března jsme přijali do naší školy několik dětí z Ukrajiny, většinou jsou to příbuzní a přátelé našich ukrajinských žáků. Dorozumívací řečí u starších je angličtina, u mladších ruština. Občas používáme „převodník“ - překladač v Google.

Přicházejí děti převážně věřící, nadané, hudebně se vzdělávající a dobře vychované. A někteří cestují dál. Například Vadim, autor příspěvku, odletěl s rodiči a bratrem po třech týdnech u nás ve škole za svojí tetou do USA.

Skupinka ukrajinských dětí má několik hodin češtiny, učí se mimo své třídy, dělají pokroky. Zůstává velká nejistota, jak je doma, jak dlouho tu zůstanou, jestli tady maminka najde práci.

Vybíráme trvanlivé potraviny, drogistické zboží a také peníze. Škola předala ukrajinským rodinám už víc

než 17 tisíc korun. Koordinátorkou pomoci je paní Natálie Gricyková, která je aktivní v baptistickém sboru. Je maminkou dvou našich žáků a vede u nás také kroužek ruštiny.

Každé nové dítě, které k nám nedobrovolně přichází z války je velkou výzvou a darem. Pro nás dospělé i pro děti, které nejen učíme, ale také vychováváme.

Velice děkuji všem našim pedagogům za velikou otevřenost, laskavost, trpělivost a lásku, kterou těmto dětem prokazují.

Děkuji všem dárcům, i z řad farníků, kteří přinesli trvanlivé potraviny a darovali peníze. Ve sbírce pokračujeme.

J. Jenčíková

Církevní mateřská škola Radost

Milí přátelé,

uplynulé dva covidové roky se značně podepsaly i na provozu naší mateřské školy. V této době jsme nemohli podnikat mnohé z akcí, na které jsme byli z předchozích let zvyklí. Řeč je o návštěvách dětí v divadle nebo naopak divadelních souborů ve školce. Omezeny byly i možnosti různých výletů a výjezdů, z epidemiologických důvodů jsme se například vyhýbali městské hromadné dopravě. Nebylo možné pořádat ani tradiční besídky, ať už vánoční, či jarní určenou hlavně maminkám.

Nyní se však začíná blýskat na lepší časy. Konečně opět můžeme zařazovat mimořádné akce. V současné době se chystáme na oslavu Velikonoc, máme v plánu setkat se v kostele s otcem Martinem a projít si křížovou cestu. Doufáme také, že co nejdříve budeme moci obnovit spolupráci se Základní školou maltézských rytířů. Chystáme program besídky pro maminky a těšíme se, že se po dlouhé době sejdeme osobně. Plny optimismu se těšíme i na tradiční výlet před letními prázdninami.

Zájemce o umístění dětí do naší mateřské školy bychom rádi pozvali k zápisu, který pro školní rok 2022/2023 proběhne ve dnech 12. a 13. května v době od 7.00 do 18.00 hodin ve čtvrtek a 7.00-17.00 v pátek.

Kristina Havlíková

Třicet stříbrných

Před dvěma lety jsme na Květnou neděli slyšeli úryvek Písma: *„Tak se splnilo, co řekl prorok Jeremiáš: ‚Vzali třicet stříbrných, odhadní cenu za toho, kterého Izraelité tak odhadli, a dali je za hrnčířovo pole, jak mi Pán nařídil.‘“* (Mt 27,9–10). Příhodný úryvek v příhodné době. Opravdu lze říci *době příhodné*, protože nás připravuje nejen na Pašijový týden a svátky našeho vykoupení, ale i na čas, kdy se budeme muset obejít bez státních příspěvků na provoz církve.

Neděláme si iluze – většinu z vás, bratři a sestry, hospodářská situace naší farnosti netrápí; vycházíme ze zájmu o ohlášené setkání – seznámení farníků s ekonomickou stránkou místní církve: přišlo osm lidí. Tento bohorovný klid (nebo snad křesťanská odevzdanost do vůle Boží?) nicméně nezmění fakt, že za necelých deset let si budeme sami platit kněze. Otci Martinovi bude cca padesát, otcům Janu a Jiřímu pak přes osmdesát. Může se stát, že si Pán do té doby všechny povolá: kde se sežene *třicet stříbrných* na nového kněze, o kaplanu nemluvě? Nehovoříme o nákladech na údržbu a opravy. Jistě – farnost má nemovitosti k potenciálnímu pronájmu, ale ty jsou buď blokovány (dům v Gorkého ulici), nebo bez rekonstrukce těžko obyvatelné (fara ve Vrapicích).

Bavili jsme se s jedním přítelem, adventistou sedmého dne, o tom, jak získávají prostředky. Odpověděl rychle – mají desátky. Nemyslíme si, že bychom desátky nutně potřebovali, vezmeme-li v úvahu, kolik ekonomicky aktivních členů farnost má. Dle posledního sčítání farníků z roku 2019 bylo 169 pracujících, zaokrouhleme na 150. Tisíc korun měsíčně na pracujícího desátek rozhodně není; jsme tak velkorysí? Využíváme možnost snížit základ daně dary? Poskytujeme velkoryse svůj čas? – vám, kteří tak činíte, upřímné zaplať Pán Bůh. Apoštol Pavel píše: *„A ještě něco. Kdo rozsévá skoupě, skoupě bude také sklízet, a kdo rozsévá požehnaně, požehnaně bude také sklízet. Každý ať dá podle toho, jak se sám u sebe rozhodl, ne s těžkým srdcem a proti své vůli, protože Bůh miluje radostného dárce.“* (2Kor 9,6–7). S takovými prostředky si farnost bude moci do budoucna dovolit i kněze, opravenými střechami nebude zatékat do krovů, zajištěné budovy se nebudou trhat a charitní činností bude možno konat

účinné skutky milosrdenství.

Ovšemže se na to můžeme vykašlat, mši svatou si pustíme v televizi; ke svátostem někam zajdeme jednou za rok. Je ale možné, že až přijdeme dělat s Pánem vyúčtování, dopadneme jako špatný služebník: *„Přistoupil pak i ten, který dostal jednu hřivnu, a řekl: 'Pane, vím, že jsi tvrdý člověk; sklízíš, kde jsi nesel, a sbíráš, kde jsi nerozsypal: Měl jsem strach, a proto jsem šel a tvou hřivnu ukryl v zemi. Tady máš, co ti patří.' Pán mu odpověděl: 'Služebníku špatný a líný! Věděl jsi, že sklízím, kde jsem nesel, a sbírám, kde jsem nerozsypal? Měl jsi tedy moje peníze uložit u směnárníků a já bych si při návratu vyzvedl i s úrokem, co je moje. Vezměte mu tu hřivnu a dejte tomu, který má deset hřiven. Neboť každému, kdo má, bude dáno a bude mít nadbytek. Kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. A tohoto služebníka, který není k ničemu, hoďte ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů.'"* (Mt, 25,24–30)

Radost z vykoupení, z naděje na spásu a z podílu na šíření radostné zvěsti vám přejí

Členové ekonomické rady farnosti

Stabat mater dolorosa – inspirace pro hudebně-duchovní akci

Co může být větší bolestí, než bolest matky ze ztráty svého dítěte? Co může být silnější, než nářek pukajícího matčina srdce? Co může být bolestnější, než bezmocně přihlížet bolesti a krutému trýznění svého syna? Právě tuto bolest Kristovy matky Marie líčí středověký hymnus Stabat mater dolorosa neboli *„Stála matka uplakaná, pod křížem jak bolest samá"*, který se stal těžištěm programu benefičního koncertu na pomoc Ukrajině, jenž proběhl 27. března v kostele Nanebevzetí Panny Marie ve spolupráci s řeckokatolickou církví v Kladně. Právě emotivní výpověď bolestné matky vidící svého mučeného syna nám nabízí snadnější propojení s válkou zkoušeným národem.

Je pro mne zvláštní psát o vlastním koncertu, nicméně od původní myšlenky k jejímu provedení uplynula v krátkém čase dlouhá cesta, která nám přinesla mnoho nových a zajímavých – nejen hudebních – zkušeností a jejíž náročnost dalece přesáhla rámec přípravy na „běžný" koncert. A jak už to, tak v hudbě bývá, vše bylo okořeněno velkou dávkou emocí. Zpětně to vnímám

tak, že na začátku stála lidská myšlenka a ochota k úsilí, kterou si Pán uchopil podle svého a dovedl ji k takovému výsledku, jaký si přál mít. Počáteční nápad přišel zvenčí – návrh, abychom udělali koncert na podporu Ukrajiny. Upřímně, moc se mi do toho – při představě množství benefičních koncertů, které se odehrávají všude kolem i množství transparentních účtů, kam je možné posílat peníze napřímo – nechtělo. Nicméně po delší rozvaze a po rozhovoru s P. Martinem jsem došla k závěru, že to smysl má. Jednak pro pomoc samotnou, jednak pro spojení a duševní i duchovní podporu „našich" lidí, kterých se současný konflikt zprostředkovaně rovněž dotýká, a také pro větší sblížení řecko – a římskokatolické církve, pro něž nejspíš nikdy nebyla lepší příležitost. Právě hudba má často velmi spojující efekt, což jsme si následně opět potvrdili. Hymnus Stabat mater byl pro hloubku svého textu jasnou první volbou a tím určil postní charakter celého koncertu. Mimo to ale určil i jeho poměrně blízký termín (asi 3 týdny), aby se vešel do postní doby.

Prvotní euforii záhy vystřídala tvrdá práce, kdy většina věcí rozhodně nešla tak, jak bylo původně v plánu a bylo potřeba hodně improvizovat, co se týče personálního obsazení i zkoušek, které jsme měli nakonec pouze tři. K tomu přibylo mnoho organizování, přípravy programu i dodatečného trénování s některými členy rozšířeného souboru, takže místo původně plánovaného zklidnění se během postní doby (předsevzetí opět vzalo za své...) to byly docela náročné dny. Když se přiblížil termín koncertu, začínala jsem i trochu věřit, že vše dopadne dobře... A do toho pouhé 2 dny před koncertem ke mně dorazila zpráva, že se doslova „objevila" Olga, zpěvačka z Oděsy, která je v Čechách teprve krátce – na útěku před válkou – a že by si ráda s námi zazpívala, tak jestli mi to prý nevadí... Samozřejmě, jak by mi to mohlo vadit, i když v tu chvíli se o mně pokoušely mdloby. Jak do již hotového programu přidám další hlas, který se tím, že je školený, jen tak k někomu nepřidá? Ale mohu odmítnout uprchlou Ukrajinku, která chce zpívat na koncertě určeném pro Ukrajinu?

Po pár hodinách vnitřních bojů jsem tedy vše pokorně odevzdala výš a šla na večerní zkoušku, plná očekávání, jak tohle všechno dopadne. A dopadlo – z Olgy se „vyklubala" příjemná žena s pěveckými zkuše-

nostmi, a ačkoliv jsme museli trochu promíchat hlasy, nakonec jsme ji zapojili do většiny programu, který jsme měli připravený. Koncert dopadl, troufám si říci, dobře, včetně spolupráce s liturgickým sborem řeckokatolické církve a duchovním slovem, o které se podělili otcové Martin a Volodymyr. Krásným bonusem bylo vystoupení Olžiny dcery Ženi s hrou na banduru, tradiční ukrajinský nástroj.

Kromě hudební spolupráce oceňuji i krok ke sblížení s řeckokatolickými bratry. Když jsem pak vyčerpaná vydýchávala všechny nabité emoce, věděla jsem, že nám všem – a mně osobně zvlášť – Pán přichystal speciální postní výzvu, když to „vzal" přes oblast, která je mému srdci nejbližší, tedy přes hudbu. Znovu jsem si také ověřila, že hudba opravdu spojuje i zdánlivě těžko spojitelné a že máme Pánu plně důvěřovat, že právě Jeho vedení je to nejlepší, jaké může být.

Lenka Harigelová

Naléhavý úmysl Apoštolátu modlitby papeže Františka na měsíc duben 2022

Modleme se, abychom v Ukrajině nepřehlédli Ježíšovo zmučené Tělo a naše pomoc, aby neochabovala

„Je nutné plakat na hrobech," prohlásil papež František na své cestě z Malty do Říma, když se jej ptali na desítky mrtvol pohozených na ulici ve městě Buča, některé se svázanýma rukama, jako by byly „popraveny". Pohřbívat mrtvé je jedním ze skutků křesťanského milosrdenství. Jak se však člověk vůbec může ještě dívat na tolik utrpení, které (slovy papeže) je plodem „kruté a nesmyslné války, která jako každá válka znamená porážku pro všechny, pro nás všechny" a trvá již více než měsíc? Všichni se shodnou na tom, že je třeba válku zavrhnout jako místo smrti, kde otcové a matky pohřbívají své děti, kde muži zabíjejí své lidské bratry, navíc spřízněné rodem, společnými dějinami, vírou i obřadem. Zdá se, že mocní vidět jaksi nemusí a nechtějí, protože umírají především ti chudí, ti nejchudší a nejkřehčí. Nástroje Kristova utrpení již nejsou „louč, lucerna, meč, sloup bičování, Veroničina rouška, žezlo z rákosu, důtky, hřeby, trnová koruna, kopí" – v modlitbě ze 16. března papež František vykreslil ikonu zmučeného Kristova těla na Ukrajině:

„Pane Ježíši, narozený pod bombami padajícími na Kyjev, smiluj se nad námi!

Pane Ježíši, který jsi zemřel v náručí své matky v bunkru v Charkově, smiluj se nad námi!

Pane Ježíši, vyslaný ve dvaceti letech na frontu, smiluj se nad námi!

Pane Ježíši, který dosud vidíš ozbrojené ruce ve stínu svého kříže, smiluj se nad námi!“

Žijeme v době po zasvěcení celého světa, Ruska a Ukrajiny Neposkvrněnému Srdci Panny Marie (25. 3. 2022)! Hlavní důvod k zasvěcení? Protože jiné řešení nevidíme. Přijatelné řešení současné krize není v rukou žádného člověka. Z lidských rukou vychází hrozby pro lidstvo samé! Stanuli jsme na pokraji propastné temnoty, v níž lidstvo, zdá se, znetvořuje svoji vlastní lidskou tvář. Mariino Srdce je větší než globální zloba. Nenechme zeslábnout náš zrak, naše oči a naše srdce falešnými zprávami. Nezemdlévejme v pomoci! Jednat je zapotřebí co nejrychleji. Ve službě člověku sloužíme Kristovu Tělu. Perspektivu dává zasvěcení v nás – stále živé.

Arciděkanství Kladno
náměstí Starosty Pavla 2 - 3
272 00 Kladno
Tel.: 312 24 26 28
e-mail: martin.chleborad @ gmail.com
Internet: farnostkladno.cz
https://farnostkladno.wordpress.com/

„Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas“

Církevní mateřská škola

Radost

Bulharská 2331, 272 01
Tel.: 312 684 143
Mobil: 731 626 022
e-mail: cms-radost@cms-radost.cz
www.cms-radost.cz
Zřizovatel: Arcibiskupství pražské

Provozní doba:
Pondělí až pátek od 6:30 do 16:30

Zápis: 12. a 13. května 2022

a to ve čtvrtek od 7.00 do 18.00 hodin a v pátek od 7.00 do 17.00 hodin.

Při zápisu zákonní zástupci předloží občanský průkaz a rodný list dítěte.

POŘAD BOHOSLUŽEB O VELIKONOCÍCH 2022

Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Kladně (nám. Starosty Pavla)

10.4.. *Květná neděle*, žehnání ratolestí, průvod od kaple sv. Floriána .....10.00 h.
14.4. *Zelený čtvrtek*, mše na památku Večeře Páně .....18.00 h.
15.4. Kostel otevřen po celý den k rozjímání a modlitbám u Kristova hrobu
15.4. *Velký pátek*, ranní chvály .....9:00 h.
15.4. *Velký pátek*, křížová cesta .....15.00 h.
15.4. obřady Velkého pátku .....18.00 h.
16.4. Kostel otevřen po celý den k rozjímání a modlitbám u Kristova hrobu
16.4. *Bílá sobota*, ranní chvály .....9.00 h.
16.4. obřady katechumenů.....9.30 h.
16.4. vigilie Zmrtvýchvstání Páně, křest katechumenů .....20.00 h.
17.4. neděle BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ mše sv. se žehnáním pokrmů .10.00 h.
18.4. *Velikonoční pondělí*, mše sv. se žehnáním pokrmů,
se zaměřením pro děti a mládež .....10.00 h.

Kostel Nejsvětějšího Srdce Páně - Kročehlavy (Školská ul.)

17.4. neděle BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ
mše sv. se žehnáním pokrmů.....8.30 h.
18.4. *Velikonoční pondělí,*, mše sv. se žehnáním pokrmů ….. .....8.30 h.

Kaple sv. Floriána - třída T. G. Masaryka (pěší zóna – centrum města)

10.4. *Květná neděle*, žehnání ratolestí, mše sv. ….....…… ….....18.00 h.
17.4. neděle BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ mše sv. se žehnáním pokrmů ..18.00 h.
18.4. *Velikonoční pondělí*, mše sv. se žehnáním pokrmů..... .18.00 h.

Kostel sv. Mikuláše Vrapice (konečná MHD č. 604)

17.4. neděle BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ mše sv. se žehnáním pokrmů...8.30 h.
18.4. *Velikonoční pondělí*, mše sv. se žehnáním pokrmů.....8.30 h.

Kostel sv. Mikuláše - Švermov - Hnidousy (konečná MHD č. 602)

10.4. *Květná neděle*, žehnání ratolestí, mše sv. .....10.30 h.
15.4. *Velký pátek*, křížová cesta .....15.00 h.
15.4. obřady Velkého pátku .....18.00 h.
17.4. neděle BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ mše sv. se žehnáním pokrmů..10.30 h.
18.4. *Velikonoční pondělí*, mše sv. se žehnáním pokrmů.....10.30 h.

Příležitost ke svátosti smíření ve všední den je 1/2 hod.
před bohoslužbami - **kromě Bílé soboty** .
Na Velký pátek od 14. hod. v kostele Nanebevzetí Panny Marie
a po pobožnosti křížové cesty.